

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: A.K., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2015, č.j. KrÚ 15049/2015/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 1. 2015, č.j. OSA/P -1439/14-D/13, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 2) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čehož se měl dopustit tím, že dne 26. 8. 2014 v 22:18 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, reg. zn. vozidla „X“ na dálnici D11, na 75 km, ve směru

jízdy na Hradec Králové překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici (130 km/h) o 64 km/h, neboť mu byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost 194 km/h (po odečtení možné odchylky). Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel po dobu šesti měsíců. Na základě ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona, byla žalobci uložena povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce napadl žalované rozhodnutí včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/).

Žalobní body:

Žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, když žalovaný „*nereflektoval*“ odvolací důvody a poškodil žalobce na právu na rovném přístupu k účastníkům řízení.

V konkrétní rovině uvedl žalobce následující žalobní body:

Nereflektování omluvy žalobce.

Žalobce se z důvodu pracovní neschopnosti omluvil včas z nařízeného ústního jednání, jeho omluva však nebyla akceptována jako důvodná. Žalobce upozornil na to, že se jednalo o první omluvu na první ústní nařízené jednání ve věci. Žalobci byla postupem správního orgánu prvního stupně znemožněna možnost účastnit se ústního jednání, vznášet důkazní návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci. Žalobce poukazuje na údajnou praxi jiných správních orgánů, kterým postačuje telefonická omluva a dále na to, že měl údajně nařízený klid na lůžku.

Neprokázání materiálního znaku přestupku.

Žalobce namítá, že ne každé jednání formálně splňující znaky protiprávního jednání je přestupkem. Žalovaný měl dle něho zkoumat, zda mohl žalobce svým jednáním kohokoliv ohrozit. S ohledem na dobu spáchání přestupku (ve 22:18 hodin) považuje takovou možnost za „*velmi nízkou*“, rychlá jízda dle žalobce k prokázání materiálního znaku přestupku nepostačuje. Žalobce je toho názoru, že za ohrožení vlastní osoby v důsledku rychlé jízdy nemůže být postižen. Dle žalobce se tak správní orgán nevypořádal s minimální pravděpodobností ohrožení ostatních účastníků silničního provozu a s tvrzením, že žalobce vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Žalobce totiž tvrdil, že převzal řízení vozidla vozidla po té, co skutečný řidič sedadlo řidiče opustil.

Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru uvedeném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Poukázal přitom na shodnost žalobních námitek s námitkami odvolacími.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno „Oznámení přestupku“ ze dne 9. 9. 2014, v němž je popsán skutkový stav ve shodě s popisem obsaženým ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Z „Oznámení přestupku“ sepsaného na místě spáchání přestupku dne 26. 8. 2014 se podává, že na 75 km ve směru na Hradec Králové na dálnici D 11 byla naměřena rychlost vozidla reg. zn. „X“ po odpočtu možné odchylky měření 194 km/h. Řidič A.K. s přestupkem souhlasil, což stvrdil svým podpisem, ke spáchání přestupku se jinak nevyjádřil.

V „Úředního záznamu“ ze dne 27. 8. 2014 sepsaného policejním inspektorem Janem Rozsévačem je výslovně uvedeno: „*Výše uvedené vozidlo bylo po celou dobu měření v dohledu a řidič byl ve vozidle sám. Po předložení občanského a řidičského průkazu dle ztotožnění podle fotografie se jednalo určitě o výše uvedeného řidiče. Dopravní přestupek byl zadokumentován a CD s přestupkem bude přiloženo ke spisovému materiálu.*“ Uvedené CD je založeno ve správním spise.

Dne 31. 10. 2014 bylo žalobci do vlastních rukou doručeno „*Sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání.*“ Tato písemnost správního orgánu prvního stupně obsahuje mimo jiné poučení obviněného o možnosti omluvy z nařízeného ústního jednání, když je zde konkrétně uvedeno: „*Je-li předkládána lékařská zpráva, je nutné, aby z ní vyplývala konkrétní diagnóza či jiná objektivní skutečnost znemožňující osobní účast na ústním jednání, prostý doklad o pracovní neschopnosti nepostačuje (z důvodu lékařského tajemství nemá správní orgán možnost ověřit diagnózu apod. u lékaře, např. zlomený malíček může vést k pracovní neschopnosti, ale není důvodem, pro který by se obviněný nemohl v době povolených vycházek dostavit k ústnímu jednání). Lze upozornit, že k akceptaci omluvy nedochází automaticky (až po posouzení její řádnosti a včasnosti) a pro ověření, zda omluva byla přijata, je možno využít shora uvedeného čísla!!!“*

Dne 20. 11. 2014 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva žalobce z nařízeného ústního jednání (str. 8 spr. spisu), v níž se žalobce omlouvá z důvodu stále trvající nemoci, kdy trpí silnými bolestmi zad (blokáce - vliv předchozího zranění při autonehodě), které mu zabraňuje v pohybu, tvrdí, že má nařízený klid na lůžku. Jako přílohu předložil žalobce rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 18. 11. 2014 s kontrolou stanovenou na 26. 11. 2014. Z uvedeného rozhodnutí o pracovní neschopnosti nevyplývá diagnóza, avšak ani povolení vycházek. Z obálky, v níž byla omluva prostřednictvím držitele poštovní licence doručena, je zjevné, že zásilka byla podána k poštovní přepravě v Kolíně.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 24. 11. 2014 se žalobce k jednání nedostavil, přičemž správní orgán prvního stupně vyhodnotil jeho omluvu jako včasnou, nikoliv řádnou s tím, že obviněný z přestupku navzdory doručenému poučení nedoložil, že mu konkrétní důvod bránil v účasti na ústním jednání. Přestupek byl tak s odkazem na ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona projednán bez přítomnosti žalobce. Při ústním jednání bylo provedeno dokazování čtením shora uvedených listin a zhlédnutím videozáznamu o přestupku na CD a dále byl do správního spisu doplněn návod k obsluze použitého měřicího zařízení PolCam PC2006.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, jak uvedeno shora.

Ve vztahu k posouzení řádnosti omluvy správní orgán prvního stupně vycházel z premisy, že žalobce byl řádně poučen o tom, že je na něm, aby nabídl správnímu orgánu důkaz o věrohodnosti své omluvy, žalobce však svoje tvrzení o nutnosti dodržovat klid na lůžku nijak neprokázal. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 1. 2010, č.j. 2 As 8/2009-95 (rozsudky NSS dostupné na www.nsoud.cz), jedná se však o, v rozsudku NSS uvedený, právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec z rozsudku ze dne 1. 12. 2008, č. j. 63 Ca 5/2008 - 65: *„Pro posouzení náležitosti omluvy a důležitosti důvodu však zákon nestanoví žádná kritéria a společně všem důvodům nepřítomnosti je jen jejich řádné doložení (důkazní břemeno leží na osobě, která omluvu uplatňuje) tak, aby odůvodněnost byla správním orgánem přezkoumatelná. K povaze omluvitelné absence dodal, že ta nemusí být nutně spjata s pracovní neschopností, stejně jako pracovní neschopnost nemusí být vždy omluvitelným důvodem pro absenci při jednání.“* Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že o věrohodnosti omluvy nesvědčí adresa žalobce uvedená na pracovní neschopnosti - Žamberk, Masarykovo náměstí 166, pracovní neschopnost byla vystavena rovněž v Žamberku - zatímco dle otisku podacího poštovního razítka byla omluva odeslána dne 19. 11. 2014 z Kolína. Správní orgán prvního stupně zhodnotil důkazy založené ve správním spise (str. 3 rozhodnutí). Z oznámení o přestupku a z videozáznamu vzal za prokázané, že předmětné vozidlo, jehož rychlost dosáhla dle provedeného měření zachyceného na videozáznamu po odečtení odchylky 194 km/h, řídil žalobce, který byl na základě předložených dokladů ztotožněn hlídkou policie ČR. K měřicímu zařízení správní orgán prvního stupně uvedl, že se jednalo o ověřené zařízení, platnost ověření končila dne 13. 11. 2014, obsluha disponovala příslušným osvědčením o způsobilosti ve vztahu k předmětnému zařízení. Materiální stránce přestupku se správní orgán prvního stupně výslovně věnoval (str. 5 rozhodnutí), když uzavřel, že již ze samotného zařazení daného jednání mezi zvláštní skutkové podstaty přestupků lze dovozovat nebezpečnost jednání pro společnost, navíc je přitom nutno poukázat na právo ostatních účastníků silničního provozu očekávat, že ostatní řidiči dodržují pravidla silničního provozu.

Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí včasným odvoláním, v němž uplatnil námitky nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku, dále uvedl, že rozhodnutí je nesrozumitelné pro použité údaje, nesplňuje *„požadavky na zápisy právních norem, kvalifikací a výrazů v rozhodnutích“*, a to pro použití zvolených zkratk při citaci právní normy. Dále žalobce tvrdil, že správnímu orgánu vznikla rozumná pochybnost o skutkovém ději, neboť žalobce byl v době spáchání přestupku donucen převzít řízení v důsledku toho, že skutečný řidič opustil místo a přešel do prostoru za zadními sedadly. Žalobce uplatnil rovněž odvolací námitku do neuznání důvodnosti omluvy z nařízeného ústního jednání a nedostatek materiálního aspektu přestupku.

Následně bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu v dané věci. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením skutkového stavu, jak jej učinil správní orgán prvního stupně a výslovně uvedl, že *„...z uvedeného záznamu je zcela zřetelné vozidlo obviněného. Z uvedeného záznamu je dále zcela evidentní, že po změření rychlosti u daného vozidla jej měla hlídka policie ČR po celou dobu na dohled a to do samotného*

zastavení vozidla (viz videozáznam).“ Ohledně použitých zkratk odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 94/2012-97 s tím, že nemohou způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. K námitce nedostatečného určení místa přestupku poukázal žalovaný na podpis žalobce a na jeho souhlas na oznámení přestupku. K námitce odlišného průběhu skutkového děje pak uzavřel, že je technicky nemožné, aby za jízdy při rychlosti 200 km/h přebíral žalobce řízení a původní řidič se přemístil do prostoru vozu za zadními sedadly a dále, že toto mohl žalobce uplatnit již při sepsání přestupku na místě, žalobce se však nevyjádřil. Žalovaný tak dovodil účelovost tvrzení žalobce. K neakceptování omluvy žalobce žalovaný uvedl, že se jednalo o postup správního orgánu v souladu s ustanovením § 74 správního řádu. K materiálnímu znaku přestupku odkázal žalovaný na tzv. princip omezené důvěry účastníka silničního provozu a dále na rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-74, podle kterého lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s., přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (s výjimkou stanovenou v § 76 odst. 1, 2 s.ř.s) a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47.

K jednotlivým konkrétním žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

- K námitce nereflektování omluvy žalobce.

Podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Krajský soud předně uvádí, že je věcí správní úvahy, zda správní orgán vyhodnotí omluvu obviněného z přestupku na nařízeném ústním jednání jako náležitou, tedy podanou z akceptovatelných důvodů. Přitom i pozdě podaná omluva může být akceptovatelnou, tedy náležitou, jsou-li k tomu závažné důvody. V dané věci přitom nelze správnímu orgánu prvního stupně upřít vyvinutí značného úsilí (jak je prokázáno obsahem doručeného „*Sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání*“, a to konkrétně

poučením v něm obsaženým) za tím účelem, aby byl obviněný z přestupku řádně poučen o tom, co má případná omluva obsahovat, aby mohla být akceptována, a dále za účelem předejití případnému zkrácení procesních práv žalobce v důsledku toho, že by se mohl mylně domnívat, že je jeho omluva akceptována (upozornění na to, že k akceptaci omluvy nedochází automaticky a uvedení telefonního čísla za účelem ověření akceptace omluvy).

Krajský soud má za to, že jak správní orgán prvního stupně, tak v souladu s ním žalovaný, se s otázkou přijatelnosti uplatněné omluvy řádně vypořádali (blíže již rozvedeno shora), když poukázali jednak na to, že žalobce byl výslovně v poučení, které mu bylo řádně doručeno, upozorněn na to, že předložení pracovní neschopnosti není samo o sobě dostatečnou omluvou a jednak na to, že žalobce žádným způsobem nedoložil svoje tvrzení o nutnosti odpočívat na lůžku. Účelovosti žalobcovy omluvy nasvědčuje i nesoulad mezi místem jeho bydliště uvedeným v pracovní neschopnosti jako místem, kde by se měl žalobce v době pracovní neschopnosti zdržovat, a místem, z něhož byla odeslána zásilka obsahující omluvu. Nelze přitom nechat zcela bez povšimnutí, že k tomuto nesouladu se žalobce v žalobě nijak nevyjádřil. Tvrdí-li žalobce, že jiným správním orgánům postačí telefonická omluva, není takové tvrzení, byť může odrážet určitou zkušenost žalobce, v dané věci rozhodující, neboť jak již bylo uvedeno, podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, je plně na správním orgánu, aby dle konkrétních skutkových okolností uvážil, zda se jedná o náležitou omluvu, či nikoliv. V dané věci přitom správní orgány svoji úvahu řádně odůvodnily. To, že se jednalo o první omluvu žalobce, je pouze jednou ze skutkových okolností, které mají vliv na posouzení důvodnosti omluvy. Naopak v kontextu toho, že již dne 26. 11. 2014, tedy pouhé dva dny po nařízeném ústním jednání, se žalobce měl dostavit k lékařské kontrole, tedy měl toho být fyzicky schopen, nelze považovat závěr správních orgánů o tom, že není prokázáno, že by se žalobce nemohl dostavit k ústnímu jednání, za nepřiměřený či vybočující z okolností případu. Je přitom vhodné doplnit, že ačkoliv žalobce na základě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl vyrozuměn o tom, že jeho omluva nebyla vzata za řádnou v důsledku neprokázání tvrzení o nutnosti pobývat v době pracovní neschopnosti na lůžku, tento nedostatek nezhojil ani v odvolacím řízení, přitom žalobci nic nebránilo v předložení lékařské zprávy, která by potvrdila jeho údajný závažný zdravotní stav. Žalobce byl již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem, tedy osobou s kvalifikovanou znalostí relevantních právních předpisů, když ze shora uvedeného ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, nelze dovodit, že omluva nemůže být odvolacím správním orgánem dodatečně vyhodnocena jako náležitá na základě dodatečně předložených podkladů. Uvedené lze vyrozumět i z rozsudku NSS ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66: *„Je sice skutečností, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhlé onemocnění, úraz, které brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o „náležité omluvě“ a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti.“* V daném případě však žalobce důvodnost omluvy z ústního jednání před správním orgánem prvního stupně nedoložil, a to ani v soudním řízení.

Žalobce tvrdí, že mu byla postupem správního orgánu prvního stupně znemožněna možnost účastnit se ústního jednání, vznášet důkazní návrhy a vyjádřit se k podkladům

rozhodnutí ve věci. Krajský soud konstatuje, že právo obviněného z přestupku účastnit se ústního jednání o přestupku zakotvené v § 74 odst. 1 přestupkového zákona, je projevem práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění dodatkových protokolů (uveřejněné formou sdělení pod č. 209/1992 Sb.) a v čl. 38 odst. 2, věta první Listiny základních práv a svobod, v rovině podústavního práva. Krajský soud si je tedy vědom významu ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, z hlediska garance procesních práv obviněného z přestupku, nicméně má za to, že skutkové okolnosti daného případu shora popsané neodůvodňovaly případné uznání omluvy za náležitou, přičemž důvodnost takového závěru je umocněna řádným poučením žalobce ze strany správního orgánu prvního stupně na straně jedné a pasivitou žalobce ve vztahu k doplnění podkladů prokazujících důvodnost omluvy, a to i v rámci soudního řízení, na straně druhé.

Nadto krajský soud poukazuje na judikaturu trestních soudů, z níž vyplývá, že v případě protiprávního jednání, kdy se rovněž pochopitelně jedná o zachování práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění dodatkových protokolů (uveřejněné formou sdělení pod č. 209/1992 Sb.) a v čl. 38 odst. 2, věta první Listiny základních práv a svobod, za jehož spáchání hrozí pachateli závažnější sankce, se uplatňuje obdobně přísný náhled na kritéria náležitosti omluvy ze soudního jednání. Není totiž na místě benevolence, která by vysílala signál o přijatelnosti jakékoliv tvrzené omluvy. Z judikatury Nejvyššího soudu v trestních věcech se jednoznačně podává, že **rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez dalšího není řádnou omluvou obviněného z trestného činu**. Tak např. v usnesení ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Tdo 90/2010, NS ČR uvedl: *„Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhl. č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti), které obviněný předložil soudu po skončení hlavního líčení dne 12. března 2007, se totiž vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají. Samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u soudního jednání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461. Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009).“* Dále v usnesení ze dne 18. 4. 2012, č. j. 4 Tdo 250/2012-24, NS uvedl: *„Navíc Nejvyšší soud považuje za potřebné poznamenat, že ani rozhodnutí lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu ustanovení § 60 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které mohl obviněný soudu doložit, samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen se dostavit k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Ani samotné předložení zmíněného rozhodnutí lékaře, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění a způsob léčby, ani druh a rozsah omezení, která z případného onemocnění nebo z jeho léčby pro konkrétní osobu vyplývají, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění, resp. její statistické označení (srov. příměr. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. 5 Tdo 442/2003)“*. Obdobně ve věci 11 Tdo 1551/2012-14 NS uvedl: *„Důvodem, který lze akceptovat a který obviněnému objektivně*

brání účastnit se veřejného zasedání, a je tedy pro jeho neúčast omluvitelný, může být pochopitelně i jeho nemoc; ta ale musí být soudu doložena lékařskou zprávou, z níž musí být zřejmé, že zdravotní potíže obviněného jsou takového rázu, že vylučují jeho účast na veřejném zasedání soudu.... Navíc skutečnost, že obviněnému bylo pro zdravotní potíže (v daném případě spočívající v bolestech bederní páteře) ošetřujícím lékařem vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti) nelze automaticky ztotožňovat s nemožností účasti na veřejném zasedání. Takové rozhodnutí se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají, samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u veřejného zasedání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009). Protože v posuzovaném případě nebylo rozhodnutí takovým podkladem ani ve spojení s předloženou lékařskou zprávou, odvolací soud ještě před veřejným zasedáním ověřil zdravotní stav obviněného u jeho ošetřujícího lékaře, který soudu k jeho telefonickému dotazu sdělil, že zdravotní stav obviněného není natolik vážný, aby se nemohl dostavit ke Krajskému soudu v Ostravě a účastnit se veřejného zasedání. Obviněný tak nepředložil žádný doklad, který by objektivně prokázal jeho neschopnost účastnit se veřejného zasedání. K tomu, aby uvedené podání bylo možné považovat za řádnou omluvu ze zdravotních důvodů, muselo by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání soudu druhého stupně.“ Taktéž ve věci 5 Tdo 442/2003 NS uvedl: „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se ovšem vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 3 vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Potvrzení lékaře, že ve smyslu § 2 této vyhlášky uznal obviněného práce neschopným, tedy samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen dostavit se k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Samotné předložení zmíněného potvrzení, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění obviněného P. K. N. a způsob jeho léčby, ani druh a rozsah omezení, která z onemocnění nebo z jeho léčby pro obviněného vyplývala, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění.“

Bylo by nepřijatelným právním výkladem (*ad absurdum*), aby obviněnému z přestupku byla přiznána vyšší procesní ochrana, než obviněnému z trestného činu.

Pokud jde o vydání rozhodnutí po ukončení ústního jednání bez přítomnosti žalobce, pak se krajský soud plně ztotožňuje s tím, že není třeba vyzývat k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (např. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71). Proto pokud se obviněný ústního jednání nezúčastní ani se z něj řádně neomluví, musí být srozuměn s tím, že správní orgán

rozhodne věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti (např. rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013 č. j. 6 As 29/2013-87).

Z uvedených důvodů shledal krajský soud žalobní námitku nedůvodnou.

K námitce neprokázání materiálního znaku přestupku.

Jak již uvedeno shora, správní orgán prvního stupně i žalovaný se ve svých rozhodnutích dostatečným způsobem zabývali materiálním znakem daného přestupku, když žalovaný správně poukázal na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-74, podle kterého: „*Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“

Okolnost, že se řidič přestupku dopustil protiprávního jednání v pozdních večerních hodinách, kdy je slabší provoz, přičemž se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 64 km/h, nelze považovat za okolnost vylučující, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, v daném případě plynulost a bezpečnost silničního provozu. Tzv. princip omezené důvěry, na který žalovaný rovněž odkázal a který účastníkům silničního provozu, tedy i těm, kteří se pohybovali na dálnici D 11 v době spáchání projednávaného přestupku, byť se jednalo o pozdní večer (22:18 hodin), přiznává právo předpokládat, že i ostatní účastníci silničního provozu, tedy i žalobce, dodržují pravidla silničního provozu. Je přitom nerozhodné, zda se v dané době pohybovalo na uvedeném úseku dálnice D 11 jedno vozidlo, více vozidel nebo žádné vozidlo. Materiální znak daného přestupku spočívá v potenciálním, tedy reálně možném, nebezpečí pro ostatní byť potenciální, účastníky silničního provozu. Tvrdí-li žalobce, že byl postižen za ohrožení sebe sama, pak jeho tvrzení zrcadlí nepochopení účelu právní regulace silničního provozu, který zahrnuje rovněž preventivní ochranu účastníků silničního provozu. Uvedená žalobní námitka proto nemůže ve světle přezkumu její důvodnosti obstát.

Pokud jde o námitku, kterou žalobce zahrnul pod žalobní bod absence materiálního znaku, avšak ve skutečnosti jde o námitku do zjištěného skutkového děje, tedy žalobcovo tvrzení o tom, že nahradil původního řidiče, který se dopustil přestupku a který se přemístil do prostoru vozidla za zadními sedadly, pak k tomu krajský soud nemůže dodat nic jiného, než to, že takové tvrzení o průběhu skutkového děje při rychlosti vozidla 194 km/h považuje za ryze účelové. Žalobce přitom soudu ani nenabídl verzi tvrzení ohledně toho, proč souhlasil se spácháním přestupku, jak vyplynulo ze záznamu o přestupku, a proč tuto okolnost neuvedl policejní hlídce. Krajský soud má skutkový děj za prokázaný tak, jak jej vzal za prokázaný žalovaný, a to na základě listinných podkladů a videozáznamu o změření rychlosti vozidla žalobce, který byl hlídkou Policie ČR na místě spáchání přestupku na základě předložených dokladů ztotožněn jako řidič vozidla, přičemž z „*Úředního záznamu*“ je jednoznačné, že jiná osoba se ve vozidle nenacházela. Ani tato uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

Na okraj pak krajský soud dodává (nejednalo se o konkrétní žalobní námitku žalobce), že místo přestupku bylo ve výroku správního orgánu prvního stupně („na dálnici D11 v 75 km, ve směru na Hradec Králové“) vymezeno dostatečně určitě, tedy tak, aby zvolené místní vymezení skutku spolu s dalšími jeho znaky (čas a způsob spáchání, osoba pachatele) zajistilo nezaměnitelnost skutku. Uvedený právní názor se opírá o výklad ustanovení § 77 odst. 1 přestupkového zákona, podle kterého výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). K účelu vymezení skutku přestupku odkazuje krajský soud na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, č.j. 6 As 65/2015 - 43.

Krajský soud uzavírá, že se ztotožnil se skutkovým hodnocením a právním názorem žalovaného a dospěl tak k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Na tomto místě je vhodné upozornit na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13/ případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „...není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :**Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. července 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová